

"VÅLD FÅR ALDRIG LÖNA SIG – ELLER ..."

Många uttrycker fromma önskningar om fred i Mellanöstern, betydligt färre nämner ordet rättvisa. Ändå behövs inte mycken eftertanke för att inse att rättvisa utgör den bästa grunden för fredlig samlevnad. Men rättvisa har det aldrig handlat om i det spel som lett fram till skapandet av staten Israel.

Låt oss då se hur riktigt skickliga falskspelare kan manipulera världssopinionen och kamma hem hela vinsten. Hur man förvandlar ett litet stycke land, vars befolkning år 1882 till mindre än 5% var av judisk börd, till den helt judiska staten Israel. En statsbildning som av alla rättrådiga medlemmar av världssamfundet anses ha tillkommit på alldeles rätt sätt. Spelet kan alltså börja med insatsen 500 000 araber, 50 000 kristna och 25 000 judar. Alla år 1882 bosatta i det område som benämnes Palestina och utgör tre världsreligioners vagg. År 1897 anges för första gången vad högsta vinsten skall vara i detta spel. I Basel grundas under ledning av Theodor Herzl den Sionistiska världsorganisationen som formulerar sitt program i fyra punkter:

1. Främjande av judisk kolonisering av Palestina.
2. Upprättande av en världsorganisation för judar.
3. Stärkande av judisk nationell samhörighet.
4. Utvecklande av olika regeringars godkännande av sionismens mål.

En liten hake finns i det hela. Men tro inte att det är den arabiska befolkningen i Palestina. Denna betraktas som icke existerande och man ämnar kolonisera *ett land utan folk*. Problemet är i stället att det redan finns en överhöghet som anser sig ha rätt till denna del av världen. Sedan fyrahundra år, från år 1516, ingår Palestina i det Osmanska väldet. Det turkiska rike, som en gång sträckte sig längs hela Afrikas nordkust och upp i Spanien, men nu inte har stort mer än arabiska halvön kvar av sitt välde. Detta rike under sönderfall inbjuder givetvis till huggsexa och jag kan presentera följande spelare, med mer eller mindre ärliga avsikter, som alla vill vara med när vinsterna skall fördelas:

1. De arabiska invånarna i området. De enda som inte redan från början är utrustade med falska kort i rockärmen.
2. Kolonialmakterna Storbritannien och Frankrike. Gamla ärrade spelrävar med gedigen erfarenhet av falskspel i koloniala frågor.
3. Sionistiska världsorganisationen. Ung och oerfaren som spelare men helt utan skrupler.

Storbritannien spelar år 1914, vid första världskrigets utbrott, ut första kortet. Man förklarar sultanatet Kuwait som självständig stat under brittiskt beskydd och sätter därigenom ned andra foten på arabiska halvön. Den första har man redan sedan 1839 stadigt placerad i Aden på halvöns sydspets. Storbritanniens andra kort är ett förslag till olika arabiska ledare att samarbeta i kampen mot turkarna, som befinner sig på Tysklands sida i kriget. Som belöning lockar man med möjligheten till ett självständigt arabiskt rike när turkarna drivits på flykten. Men samtidigt drar John Bull för säkerhets skull diskret två falska kort ur rockärmen. Det ena falskkortet spelar han i hemlighet ut till Frankrike i form av Sykes-Picotavtalet som formuleras år 1916. I detta delas Arabien upp i de intresseområden som i större eller mindre utsträckning skall kontrolleras av de båda kolonialmakterna när kriget väl är vunnet. Det krig som skall vinnas med de, i alla fall andligen, blåögda arabernas hjälp. Detta hemliga avtal kommer sedan år 1917 att offentliggöras av

Lenin, som inte är en gentleman, och hittar en hel del papper av intresse när han tar över tsar Nikolaus dödsbo. Det andra falskkortet spelar John Bull år 1917 ut till den sionistiska världsorganisationen i form av ett brev från utrikesministern Balfour till lord Rothschild, den brittiska sioniströrelsens ledare. I detta heter det bland annat att

"... Hans Majestäts regering betraktar med välvilja upprättandet av ett nationalhem i Palestina för det judiska folket och kommer att göra de största ansträngningar för att främja uppnåendet av detta mål, varvid det naturligtvis faller av sig själv att ingenting kommer att företas som skulle inkräkta på i Palestina befintliga ickejudiska samfunds medborgerliga eller religiösa rättigheter ..."

Ett luddigt brev, vars formuleringar inte skulle accepteras i kontraktet för köp av en äldre fastighet i en avfolkningsbygd, men som av sioniströrelsen anses ge folkrättslig grund för bildandet av staten Israel. Av någon anledning tillmäts dock den andra hälften av det citerade avsnittet inte alls samma betydelse som den första. De arabiska medspelarna spelar år 1915 ut sitt första kort i form av Damaskusprotokollet. Det formuleras av två syriska nationalistorganisationer och innehåller villkoren för att de arabiska ledarna skall samarbeta med Storbritannien mot Turkiet. Villkoren omfattar bland annat

"... Att Storbritannien erkänner oberoende för de arabländer som ligger inom de följande gränserna: ..."

Här redovisas gränserna, som omfattar hela den arabiska halvön upp till Turkiets nuvarande gräns, med undantag av Aden, vars status som brittisk protektorat föreslås bibehållas. Ett enat arabiskt rike, som skall bli en makt av betydelse i regionen, och således på intet sätt faller kolonialherrarna på läppen.

Kolonialmakterna vinner första spelomgången och segerrusiga efter första världskrigets lyckosamma utgång slår sig Frankrike och Storbritannien ned med karta och linjal och styckmördar Arabien åt sig. Frankrike skall kontrollera de områden man väljer att kalla Libanon och Syrien, Storbritannien tar hand om områdena Irak, Jordanien och Palestina. Sultanen i Kuwait får som tack för hjälpen fortsätta att styra sitt lilla område under brittiskt beskydd. Det skall senare visa sig att han och hans familj är de som verkligen tagit hem jackpot i det här spelet. De sitter nämligen på ett hav av olja, i dag en tiondel av världens kända oljetillgångar, och kommer likt Joakim von Anka att kunna rulla sig i pengar ända tills Björnligan, i form av Saddam Hussein, nästan får det hela att ta en ända med förskräckelse.

Den Sionistiska världsorganisationen bedriver, med brevet från Balfour i handen, ett intensivt diplomatiskt mullvadsarbete. Man vill att principen om ett judiskt nationalhem i Palestina skall skrivas in i fredsfördraget i Versailles. Fredskonferensen utser därför, på initiativ av USAs president Wilson, en undersökningskommision som skall utreda hur Storsyriens oberoende bör utformas. Övriga väststater har redan sina förutfattade meningar klara och King-Crane-kommisionen kommer att bestå av enbart amerikaner. Resultatet blir något så märkligt, som en av USA utförd, nästan opartisk utredning av förhållandena. Kommissionen uttalar bland annat:

"... Vi rekommenderar att Syriens enhet bevaras, i enlighet med en innerlig önskan hos den stora majoriteten av det syriska folket. ...
... Vi rekommenderar en allvarlig förändring av sionisternas extrema program för Palestina, vilket innebär en obegränsad immigration av

judar och som syftar till att slutligen göra Palestina till en klart judisk stat. ..."

I sitt tal den 4 juli 1918 säger president Wilson, med hänvisning till gjorda opinionsundersökningar:

"... Att varje fråga, vare sig det gäller territorium, suveränitet, ekonomiska arrangemang eller politiska relationer, ska avgöras på basis av att lösningen fritt accepteras av det folk som omedelbart berörs, och inte på basis av det materiella intresset eller fördelen för någon annan nation eller annat folk, som önskar en annorlunda lösning för att själv kunna utöva inflytande och herravälde. Om den principen ska gälla, och med andra ord önskingarna hos Palestinas befolkning ska vara avgörande för vad som ska göras med Palestina, ska man komma ihåg att den ickejudiska befolkningen i Palestina, nära nio tiondelar av hela befolkningen, är bestämt emot hela det sionistiska programmet. Tabellerna visar att det inte fanns någonting som befolkningen i Palestina var så enig om som detta. Att utsätta ett folk med denna inställning för obegränsad judisk immigration och ihärdigt finansiellt och socialt tryck för att överge sin mark, vore en allvarlig kränkning av den ovan citerade principen och av folkets rättigheter, även om det sker inom lagens gränser."

Versaillekonferensen kommer inte att ta några som helst hänsyn till kommissionens och president Wilsons uttalanden. Wilson, initiativtagare till Nationernas Förbund, var enligt Svensk Uppslagsbok (1955):

"... En idealist med moraliskt patos ... røjde särskilt i fråga om internationella problem brist på djupare insikt om politiken som det möjligas konst ..."

De arabiska nationalisterna, som räckt Storbritannien en hjälparens hand i nödens stund, protesterar förgäves mot styckningen av den arabiska nationen och givetvis också mot planerna på den judiska staten. En arabisk administration inrättas i Damaskus och Feisal, som lett de arabiska styrkorna under kriget, väljs av den nya rådsförsamlingen till emir av Storsyrien. Valda delegater från Storsyrien möts till den Syriska Kongressen och uttalar den 2 juli 1919 bland annat:

"Vi tillbakavisar sionisternas krav på etablerandet av ett judiskt samväldande i den del av södra Syrien som är känd som Palestina och vi är motståndare till judisk immigration till vilken del av landet som helst. Vi erkänner inte att de har rätt till landet och vi ser deras krav som ett allvarligt hot mot vårt nationella, politiska och ekonomiska liv. Våra judiska medborgare skall fortsätta att åtnjuta de rättigheter och bära de skyldigheter, vilka vi har gemensamt."

Denna första spelomgång avslutas med att spelregler för nästa omgång ställs upp i form av Nationernas Förbunds fördrag och Palestina mandat. Nationernas Förbunds fördrag träder i kraft år 1920 och ur dess artikel 22 citeras:

"För de kolonier och territorier, som till följd av det senaste kriget har

upphört att lyda under de stater som tidigare styrde dem och som är bebodda av folk som ännu inte kan klara sig själva under den moderna tidens krävande förhållanden, skall principen tillämpas att sådana folks välmående och utveckling utgör ett heligt uppdrag för civilisationen och att garantierna för verkställandet av detta uppdrag skall innefattas i denna överenskommelse."

Detta är vad Kipling formulerat som *den vite mannens börda* och man kan konstatera att den vite mannen, trots sin överlägsna civilisation, aldrig förmått att väl axla denna börda. När det gäller Palestina är det Storbritannien som utses till barnvakt, tala om att sätta geten till trädgårdsmästare, och mandatet för Palestina formuleras den 24 juli 1922. Några citat ur texten:

"... Mandatet skall ansvara för att landet sätts under sådana politiska, administrativa och ekonomiska förhållanden att upprättandet av det judiska nationalhemmet säkras ... Palestinaadministrationen skall samtidigt som den tillförsäkrar att rättigheter och ställning för andra delar av befolkningen ej kommer till skada, under lämpliga förhållanden underlätta judisk invandring ..."

I den första spelomgången förlorar således den Arabiska Nationen hela insatsen genom motståndarnas falskspel och intriger. Med de kort, som utdelats inför andra omgången, ser framtiden inte stort ljusare ut. Storbritannien och Frankrike börjar med att genom våld (som inom parentes sagt aldrig skall löna sig) gripa makten i sina respektive områden. För fransmännen går det förhållandevis lätt att inta Damaskus och utvisa Feisal till Europa. Brittiska trupper slår först ned palestinska demonstrationer mot Balfourdeklarationen, intifadan har gamla traditioner. Men i Irak är motståndet mera svärbemästrat och T.E. Lawrence, mera känd som *Lawrence of Arabia*, får anledning att skriva:

"... Vår regering är värre än det gamla turkiska systemet. De höll en manskapsstyrka på 14 000 tvångsutskrivna män och slog varje år ihjäl omkring tvåhundra araber för att hålla lugn och ordning. Vi har 90 000 man med flygplan, stridsvagnar, kanonbåtar och bepansrade tåg. Vi har dödat omkring 10 000 araber under upproret i sommar. ..."

Det dödande som idag pågår i Irak är alltså varken det första eller sista som utförs av västerländska barnvakter eller fredsbevarare i detta område. Högen av lik växer genom historien och en dag kommer den att växa över huvudet på de västerländska intressena i detta område. Men än så länge lönar sig våldet.

Nästa drag blir att söndra och härska, en gammal kolonial princip som aldrig blir omodern. Redan börjar samarbetet att knaka mellan de gamla kumpanerna Frankrike och Storbritannien och kolonialminister Winston Churchill kommer på den geniala idén att kalla tillbaks den av fransmännen landsförvisade Feisal och göra honom till kung av Irak. Brodern Abdullah får bli emir av Jordanien och vi kan ju knappast kalla dessa båda herrar för quislingar då begreppet ännu inte är präglat. Som high commissioner för Palestinamandatet tillsätts Sir Hubert Samuel, en brittisk politiker med sympatier för den sionistiska rörelsen.

Nu börjar den sionistiska rörelsens arbete att realisera det judiska nationalhemmet. Att få *ett folk utan land att flytta till ett land utan folk*. Nå folktomt är ju inte landet,

det är bebott och uppodlat i den utsträckning som är fullt normalt för ett fattigt land i tredje världen vilket beskrivs av en samtida iakttagare:

"Palestina har alltid varit fullt uppodlat så långt det varit möjligt för människor som saknar kapital och använder primitiva metoder. De hade inget ekonomiskt stöd och kunde inte ta itu med bevattningsanläggningar och utdikning av sumpmarker och andra projekt som krävde kapital. Så långt deras uppodling av landet gick var den lämplig och tillräcklig."

År 1886 besöker Henry Gillman, amerikansk konsul i Jerusalem, de arabiska apelsinodlingarna i Jaffa och är så imponerad att han skriver hem till USA:

"Jag är särskilt angelägen om att informera er om den enkla metod med vilken man odlar denna värdefulla frukt då jag tror att den kan tillämpas med framgång i Florida".

Kanske vårt glas frukostjus kan räkna sina anor från detta brev.

Jordförvärvet i Palestina sker med stöd av den 1901 bildade Judiska Nationalfonden och lämpliga säljare finner man bland storgodsägare. Ofta boende i Beirut, Damaskus eller Jerusalem. Men det legala jordförvärvet går inte fort. År 1882 var 0,1% av jorden i judisk ägo, år 1922 3%, år 1936 5%, år 1946 7%. Detta synes vara en lång väg till det judiska nationalhemmet. Från 1929 stadfästes principen om enbart *judiskt arbete* formulerat på följande sätt i Judiska Byråns stadgar:

"Byrån skall främja kolonisering av jord baserad på judiskt arbete. I alla arbeten eller projekt utförda eller ledda av byrån ska det anses som en princip att judiskt arbete skall användas".

År 1920 har Histadrut, den judiska fackföreningsrörelsen, bildats. Arabiska arbetare förbjuds att vara medlemmar och att arbeta i sionistägda industrier. Här kan man tala om en verklig pionjärinsats, femton år före Nürnberglagarna. Men även de fria marknadskrafterna arbetar för den judiska saken i Palestina. Från Europa kommer utbildade judiska invandrare. Yrkesarbetare, ingenjörer, företagare och investeringsvilligt kapital. År 1928 är 24% av industrin i judiskt ägo, år 1935 har siffran stigit till 72%. En judisk subkultur håller på att växa fram i Palestina, en subkultur som är en överlägsen kultur i kraft av de kunskaper som förs med från det industrialiserade Europa. Den arabiska befolkningen håller på att konkurreras ut i sitt eget land. Även i andra spelomgången tycks de vara på väg att förlora men än är inte alla kort utspelade.

År 1929 samlas stora arabiska bondemassor i Jerusalem, tålamodet är slut. Angrepp riktas mot judiska bosättningar, först i Jerusalem och sedan i Hebron. Under revolten, som varar i en vecka, dödas 133 judar och 117 araber. Den 19 april 1936 börjar en spontan strejk i Jaffa. Den sprider sig över landet och blir långvarig. Den 25 april bildas *Högsta Arabiska Rådet*. Den 7 maj sammanträder en konferens i Jerusalem som beslutar om skattevägran tills den judiska invandringen stoppas. Den brittiska mandatregeringen svarar med undantagstillstånd och kollektiva bestraffningar. I Jaffa sprängs 220 hus den 18 juni 1936 och 6 000 människor blir hemlösa. Efter ett halvt år avbryts revolten. Mandatregeringen har nu stiftat lagar och infört metoder som än i

dag tillämpas av Israel i ockuperade områden. Många av dessa lagar och metoder strider mot internationell rätt – men våld lönar sig ju nästan alltid – för vissa.

1937 blossar revolten upp igen och leder till öppna strider mellan arabiska gerillaförband och brittiska trupper som till sin hjälp också rekryterar judiska bosättare. Omkring 5 000 araber kommer att dödas, 15 000 skadas och inemot 10 000 fångslas innan motståndet krossas år 1939 och gerillan avväpnas. Nu börjar Storbritannien tröttna på sin roll som barnvakt i mandatet Palestina, vilken tonårsförälder kan inte ibland bli less. Efter en misslyckad konferens mellan de parter som ingår i spelet väljer britterna att 1939 publicera en vitbok där de deklarerar hur de ämnar avveckla mandatet:

"... Hans Majestäts Regerings mål är att inom tio år upprätta en självständig palestinsk stat med sådana avtalsrelationer med Storbritannien att de båda ländernas kommersiella och strategiska behov tryggas i framtiden. ...
... Den självständiga staten skall vara en i vilken araber och judar delar lika på styrelsen i avsikt att skydda båda samfundens grundläggande intressen. ...
... För vart och ett av de kommande fem åren skall en kvot på 10 000 judiska invandrare tillåtas. ...
... Därtill ... kommer 25 000 flyktingar ...
... Efter femårsperioden kommer ingen vidare judisk invandring att tillåtas, såvida Palestinas araber inte är beredda att samtycka till detta.
..."

Har då äntligen Palestinas araber uppnått det mål, som de med olika demokratiska metoder misslyckats genomdriva, genom att tillgripa våld. Det måste väl ändå vara en ödets ironi då vi ju vet att våld aldrig får löna sig. Nej även den här gången kommer de att luras på konfekten. Nu när de står där med ett papper på sina rättigheter, men militärt avväpnade efter sin krossade revolt, kommer de att drabbas av det som är starkare än såväl bindande utfästelser som det berättigade våldet. De kommer att drabbas av övervåldet och den ännu inte inkasserade spelvinsten kommer att fara all världens väg när deras skrupelfria motståndare gör sitt nästa drag.

Den 1 september 1939 inleds andra världskriget genom Tysklands angrepp på Polen. Det kommer att innebära en katastrof för judarna i Europa och nu introduceras något nytt i historien. Det är inte folkmordet i sig som är unikt, inte heller omfattningen i det absoluta eller relativa antalet mördade. Men detta är det första industrialiserade folkmordet. Man kan inte längre se sken av att handlingen är utförd under affekt eller utanför myndigheternas kontroll när verksamheten bedrivs som en dödsfabrik – med olika makabra biprodukter förutom huvudprodukten – döden.

I Palestina är den politiska situationen förvirrad. De arabiska grupperna är splittrade mellan ett stöd till axelmakterna, som ju för krig mot Storbritannien – deras koloniala förtryckare, eller ett stöd till de allierade med hopp om att vitbrevets intentioner kommer att genomföras. Militärt avväpnade och politiskt osäkra kommer de att vara i stort sett passiva iakttagare under världskriget. För sionisterna innebär vitbrevet ett definitivt hinder för deras långsiktiga strävanden och de tar upp kampen på olika plan. Politiskt tar de för första gången officiellt ställning för en judisk stat. Det görs i New York i maj 1942 genom det så kallade Biltmoreprogrammet. De kräver:

"... En nationell judisk armé ... att Palestinas portar skall öppnas för obegränsad judisk immigration ...
... ett judiskt samväldie integrerat i den nya demokratiska världens struktur ..."

I Palestina organiserar de en illegal judisk invandring som till sin omfattning är större än den samtidigt pågående av vitboken legaliserade. När markförvärv nu inte längre kan göras på legal väg etableras militärt försvarade bosättningar helt utanför myndigheternas kontroll. Den bosättningspolitik av Vilda Västerntyp som i dag, i strid mot internationell rätt, genomförs på ockuperad mark har således också sin historia. Sionisternas officiella militära organisation Haganah växer i styrka samtidigt som de hemliga terrororganisationerna Irgun Zvai Lumi och Sternligan inleder sin verksamhet med politiska mord och attacker mot briterernas installationer. Som ledare för Irgun hittar vi Menachem Begin medan Yitzhak Shamir är en av de tre som utgör Sternligans ledartrojka. När dessa båda hycklande premiärministrar uttalar sin djupa avsky för terrorister så vet de alltså vad de talar om. De har egen gedigen praktisk erfarenhet, med mängder av liv på sitt samvete, redan från terroristtiden.

Den 22 maj 1945 begär sionisterna av brittiska regeringen att en judisk stat skall upprättas i Palestina men denna svarar att avgörandet måste hänskjutas till stormakterna. USA har nu börjat visa sitt synnerliga intresse för Palestinafrågan och inte heller Sovjetunionen går man förbi utan vidare. Sionisterna väljer att intensifiera terroristattackerna. Den mest spektakulära blir Irguns sprängning av hotell King David i Jerusalem den 22 juli 1946 varvid nittioen personer dödades.

I februari 1947 tar de nybildade Förenta Nationerna över ansvaret för Palestinamandatet och världens två nya stormakter blir snart överens om att den för dem bästa lösningen är att mandatet uppdelas i en judisk och arabisk stat. Nu vidtar ett intensivt röstfiskande med piska och morot för att få majoritet i Generalförsamlingen för det beslut om delning som stormakterna bestämt skall fattas. Arabstaterna protesterar förgäves mot delningsplanen som antas den 29 november 1947. Amerikanen Alfred Lilienthal skriver år 1953 om detta beslut:

"Förenta Nationerna förövade ett allvarligt brott mot den internationella rättens princip genom sin förhastade, lättsinniga och arroganta behandling av Palestinafrågan. Generalförsamlingen röstade ner de enda vettiga förslagen, en folkomröstning i Palestina och hänskjutandet av de legala problemen till Internationella domstolen".

Palestinaaraberna står där ännu en gång lika grundlurade som så många gånger tidigare. De skrupelfria motspelarna är helt enkelt alltför smarta och har dessutom revolvern sittande löst i hölstert. Förutom det rättsvidriga i delningen i sig är också delningsplanen uppgjord enligt grundreglerna för gerrymandering (d v s orättvis valkretsindelning för att vinna egna fördelar, introducerad av guvernör E. Gerry i Massachusetts 1811). Den arabiska delen utgör 43% av Palestinas yta medan araberna utgör 70% av hela befolkningen. När rätten ändå skall trampas under fötterna är det lika bra att göra det rejält. Efter FN-beslutet förklarar palestinierna och arabstaterna att de inte anser sig bundna av det. Den 30 november utlyser Högsta Arabiska Rådet generalstrejk i hela Palestina och förklarar att FN-beslutet uppfattas som en krigsförklaring. Den 12 december beslutas att upprätta en frivilligstyrka, Den

Arabiska Befrielsearmén.

Haganah fortsätter att bygga upp sin militära styrka och i april sätts *Daletplanen* i verket. Den syftar till sionistisk ockupation av hela Palestina och fördrivning av palestinierna. I listan över samhällen där särskilt bestialiska illdåd begåtts, Lidice, Oradour och Song My, har den palestinska byn Deir Yasin en given plats. Den angrips den 9 april 1948 av Irgun och Sternligan och 254 män, kvinnor och barn mördas. Röda Korsets representant i Palestina Jaques de Reynier, som lyckades komma in i byn 24 timmar efter massakern, menar att det rör sig om en planlagd massaker utförd av en disciplinerad styrka. Han skriver vidare:

"Deir Yasinaffären hade våldsamma efterverkningar. Press och radio spred nyheterna överallt bland både araber och judar. På detta sätt byggdes en allmän skräckkänsla upp bland araberna, en känsla som judarna skarpsinnigt gynnade tillväxten av ...
Drivna av rädsla lämnade araberna sina hem för att söka skydd hos sina släktingar, först blev isolerade gårdar, sedan byar och slutligen hela städer evakuerade ... Till slut blev omkring 700 000 araber flyktingar, och de lämnade i hast allting bakom sig, deras enda förhoppning var att undvika samma öde som människorna i Deir Yasin".

Lyssnen nu på Skriftens ord. Andra Moseboks 23:e kapitel verserna 27 och 31 lyda sålunda:

27. Förskräckelse för mig skall jag sända framför dig och förvirring bland alla de folk, till vilka du kommer, och jag skall driva alla dina fiender på flykten för dig.

31. Och jag skall låta ditt lands gränser gå från Röda Havet till filistéernas hav och från öknen till floden; ty jag skall giva landets inbyggare i eder hand, och du skall förjaga dem, så att de flyr för dig.

Den 14 maj 1948 lämnar Storbritannien Palestina och samma dag utropar sionisterna staten Israel. Nu kommer de omgivande arabstaterna till palestiniernas hjälp men inget militärt avgörande nås. FN får till stånd vapenvila och tillsätter en medlare, Folke Bernadotte, för att söka en lösning på konflikten. Den 16 september skickar Bernadotte en kritisk rapport till FN:s generalsekreterare Tryggve Lie. Dagen efter, den 17 september 1948 mördas Bernadotte och hans medhjälpare, den franske översten André Serot, när de per bil är på väg in i Jerusalem. Attentatet utförs av fyra medlemmar i Sternligan. I september 1988 framträder två av dessa i israelisk TV. De är stolta över vad de gjort och ångrar ingenting.

I början av 1949 ingick Israel vapenstillestånd med de omgivande arabstaterna men fred har aldrig slutits och gränserna aldrig definierats. Formellt gäller fortfarande de gränser som anges i FN:s delningsplan från den 29 november 1947. Förenta Nationerna antar den 11 maj 1949 staten Israel som medlem av Förenta Nationerna genom resolution nr 273. I denna står bland annat:

"... Noterande staten Israels deklARATION att den oreserverat accepterar förpliktelserna i Förenta Nationernas stadga och åtar sig att hedra dem från den dag som den blir medlem av Förenta Nationerna.

Erinrande om dess resolutioner från den 29 november 1947 och 11 december 1948 och noterande de deklARATIONER och förklARINGAR som

gjorts av Israels regering inför ad Hoc politiska kommittén med avseende på fullgörandet av de nämnda resolutionerna. ..."

Resolutionen från 29/11 1947 är vår gamle bekant, delningsplanen. Den från 11/12 1948 rör flyktingars rätt att återvända till sina hem om de så önskar. Sedan femtiotre år har Israel vägrat att följa dessa resolutioner liksom en rad därpå följande. Vid flera tillfällen har staten Israel utökad sitt territorium genom ockupation och annektion. Listan över staten Israels ständigt upprepade brott mot en rad folkrättsliga konventioner är mycket, mycket lång.

Våld får aldrig löna sig – eller ...

Strängnäs 2002-03-20

Henrik Linde
Brunnsvägen 166 D
645 43 Strängnäs
Tel 0152-15513
h.linde@telia.com

De flesta citaten i texten är hämtade ur:
Palestina, En bakgrund till Mellanösternkonflikten,
Redaktör: Lars Gösta Hellström, Ordfront 1980